

Dirigiu-vos en català, si us plau!

«Els catalans estem perdent la batalla de la llengua. L'ús social només el podem salvar nosaltres mateixos, un a un i entre tots!»

Els catalans estem perdent la batalla de la llengua. Els meus néts, amb el mòbil a les mans, llegeixen, escolten o juguen i poquíssimes vegades ho fan en català. Avui és l'eina més usada pels escolars i també per la gran majoria de gent adulta.

Fins hi tot, en els *whatsapps*, es reben multitud d'acudits o comentaris escrits en castellà que han estat fabricats o reenviats per gent catalana de soca-rel. Advertim que a les botigues i altres establiments públics, com el botiguer o el cambrer ja es dirigeixen a tothom, de vell nou, en castellà.

Quan algú et truca per vendre't un producte ja ho fa en aquesta llengua sense respectar que a la persona que truca viu a Catalunya. I l'exemple me'l va donar un venedor que ahir em va trucar per preguntar-me si era o no client d'una empresa determinada. En contestar-li en català, de cop em va dir, ¿que mania tenéis los catalanes de hablar en catalán?.

Ens volen doblegar, fins i tot, el venedor de productes per telèfon. I, nosaltres, obedients i sotmesos, que ¿tenim tanta mania? de parlar en la nostra llengua ancestral dels nostres pares i del nostre País, molts cops inconscientment acabem canviant-la.

L'altra setmana em va trucar una gallega per vendre'm el canvi de companyia elèctrica i en contestar-li en català em va dir que l'empresa que li pagava li tenia prohibit, fins i tot, parlar en gallec a altres gallecs. No ho hem de consentir ni permetre que ens vulguin doblegar, fins i tot, simples venedors de productes.

Al pati de les escoles dels pobles, fins no fa gaire, tots els alumnes parlaven entre ells en català. Avui ja escoltes algunes converses en castellà. I als patis de les escoles de ciutats grans gairebé ha desaparegut el català parlat. I paradoxalment, a l'escola se'ls ensenya el català prioritàriament, com ha de ser en un país normal, però gens els costa canviar de llengua quan algú usa el castellà.

Tenim dos problemes i els catalans els haurien de resoldre per consciència: quan algú se'ns dirigeix en castellà, contestar-li, de forma educada i raonable, en català. I quan som nosaltres qui ens dirigim a un àrab o a un xinès, o a qui no sabem quina és la seva llengua, sempre ho hauríem de fer en català.

He dit en l'afirmació anterior ¿de forma educada?; i ho manifesto expressament. A mi, a l'escola primària, sempre se'm va dir que per educació havíem de respondre en castellà quan algú se't dirigia en aquest idioma. I ens ho van fer creure perquè aquella educació estava manipulada. Fins i tot alguns mestres catalans els ho manaven als seus alumnes.

Venia de dalt, vivíem en dictadura, la gent tenia por i tothom havia d'obeir el que arribava des de les altes esferes, o altrament els inspectors del règim dictatorial actuaven en conseqüència contra els mestres. Recordin que centenars de mestres catalans foren traslladats a pobles de Castella i Lleó castigats per Franco per ensenyar en català.

És com a principi de mala educació i de poca consciència col·lectiva dirigir-se-li en castellà perquè penses, pel color de pell o els ulls oblics, que aquella persona és estranger. I ho hauríem de fer al revés; a un foraster quan arriba a Catalunya com a principi d'educació, li hauríem de parlar en el nostre idioma per possibilitar-li l'aprenentatge de la llengua pròpia del país. No fer-ho és un acte

impropi de la persona educada.

A més d'educació ha de ser un acte de voluntat i afany d'ensenyar la nostra llengua al nou vingut; fins i tot de militància. A les universitats, algun professor canvia de llengua pel fet de dir-li l'alumne que ell no és català. Un error perquè el coneixement de llengües sempre és bo i per un universitari que es vulgui obrir camí a Catalunya o hi ha vingut a estudiar, encara més. I molts nouvinguts que voldrien aprendre el català no ho aconsegueixen perquè de bell nou gent nascuda aquí se'ls dirigeixen en castellà.

Els temps presents son perversos per la nostra llengua. Quan hem arribat a donar-la a conèixer arreu de les nostres escoles primàries i la coneix tothom gràcies a la normalització és quan per instàncies de la pròpia societat s'usa menys. I això s'encomana com les males herbes al jardí, que si abans d'assecar-se no es cremen oportunament, proliferen entusiàsticament i resulta impossible revertir el problema.

Per tant ens hem de dirigir o contestar i escriure sempre en la nostra parla. Hem de recomanar que tothom ho faci, per la necessitat que no es perdi definitivament, una llengua tan important com la nostra. Als més amics i companys els hem de dir que els comunicats de *whatsapps*, *instagram*, *twitter*, etc. sempre han de ser enviats o reenviats en català i quan es dirigeixin a la gent ho han de fer de la mateixa manera.

Tenim una gran tasca a escometre. Potser sembla tard, però hi ha l'adagi que diu que ?mentre hi ha vida hi ha esperança?. Son moltes les forces contràries que hem de combatre si no volem que desaparegui quan la majoria de la nostra televisió, els centres oficials de l'administració, igual catalans com espanyols, les notaries i les universitats, s'obliden de l'ús habitual del català.

L'hem de servir els parlants i hem de ser fermes combatents per mantenir-la. És el fonament de la nostra essència com a poble, base de la nostra cultura mil·lenària i és la principal herència que van rebre dels nostres pares. L'ús social del català només el podem salvar nosaltres mateixos, un a un i entre tots!